

Els encantats

Begues

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat

Coordenades:

Latitud: 41.33023

Longitud: 1.92471

UTM Est (X): 410019

UTM Nord (Y): 4575974

Classificació

Número de fitxa 08020 - 373

Àmbit: Patrimoni immaterial

Tipologia Tradició oral

Estat de conservació Bo

Protecció Inexistent

Accés Obert

Ús actual: Altres

Titularitat Pública

Autoria de la fitxa Oriol Vilanova

Data de registre de la fitxa: dc., 30/09/2009 - 02:00

Descripció

Tradició oral segons la qual a la gent de Begues se'ls coneix com els encantats, un gentilici despectiu com passa en tants d'altres pobles de Catalunya. Tot i que no es coneix l'origen de mot, s'han elaborat diverses teories: Una d'elles és de base històrica, ja que s'explica que com que Begues era un poble dispers de masies aïllades cadascú anava a la seva vivint en tranquil·litat. Una altra possible és referent a la llegenda de la Penya del Moro (veure fitxa 409) i que fa referència a aquells que s'endinsen a la Penya del Moro per la nit de Sant Joan i que s'encanten en veure les meravelles que hi ha a dins, sense poder sortir-ne després. Cal tenir en compte que els malnoms populars són utilitzats més aviat pels habitants dels pobles veïns, més que no pas per la gent del poble en qüestió. En aquest sentit, una altra teoria que explica la tradició oral és

que abans, quan s'anava en carro, la gent de Begues es posava a dormir dalt del carro mentre el cavall feia el seu camí. Quan passaven pel municipi veí d'Olesa de Bonesvalls, els olesans titllaven d'encantats els beguetans que passaven dormint en el carro. Es diu que una de les darreres vegades que s'ha fet servir el gentilici d'encantats per part de gent gran ha estat al municipi d'Olesa de Bonesvalls. Resulta que un jove beguetà festejava amb una noia olesana que s'estaven a la seva habitació fent el ronso. En entrar l'àvia de la noia i en veure'ls va exclamar: sembleu els encantats de Begues! A la dona de vuitanta anys li va sortir l'expressió amb tota normalitat, adonant-se poc després que precisament el jove era de Begues i que per tant se li havia escapat. També el folklorista penedesenc Pere Sadurní recull la dita "A Begues, encantats" (veure bibliografia).

Observacions:

Part de la informació sobre aquesta llegenda s'ha recollit a partir d'una entrevista senyor Francesc Sánchez.

Bibliografia

SADURNÍ I VALLÈS, Pere (1982): "Retalls del folklore penedesenc", p.29. Edita: l'autor.